

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 7334/10 (2009)
19.05.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Н. С. из П., Улица ... , против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број ... од ... године, у предмету утврђивања коефицијента плате, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.05.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број ... од ... године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе П., број ... од ... године, којим се тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, распоређеном на радно место Одељење полиције/Полицијска управа у П., шеф смене Дежурне службе, утврђено под редним бројем ... у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, ... Стр.пов.број ... од ... године, одређују коефицијенти на основу наведеног Правилника и Правилника о изменама и допунама Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова ... Стр.пов.

број ... од ... године и то: по члану 2. и члану 3 – 11,54; по члану 4 – 7,78; по члану 5 - 5,22, па је укупан коефицијент плате – 24,54, с тим да се месечна плата увећава за припадајући минули рад, а исплата по овом решењу вршиће се од ... године.

У тужби поднетој Врховном суду Србије, која је у томе суду заведена под У.бр.1263/09, тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да се другостепени орган позива на Закон о полицији, као *lex specialis*, иако првостепени орган тај закон не помиње. Тиме је повређено материјално право, а тужени орган је на тај начин учинио и битну повреду правила поступка. Сматра да му је коефицијенат требало да буде утврђен као до премештаја, јер Закон о полицији не дерогира примену члана 19. Закона о платама државних службеника и намештеника. Наиме, у погледу плата примењује се члан 146. став 1. Закона о полицији. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управном суду су дана 01. 01 2010. године, сходно одредбама члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 и 104/09), уступљени нерешени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је, сагласно члану 29. став 1. истог Закона, надлежан Управни суд.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је приликом доношења оспореног и првостепеног решења погрешно примењено материјално право, чиме је повређен закон на штету тужиоца.

Законом о полицији („Службени гласник РС“, бр.101/05) у члану 148, под насловом „Услови за премештај“, прописано је да због потребе службе полицијски службеник може бити премештен на друго радно место, у складу са његовом стручном спремом и радним способностима, у истој или другој организационој јединици, у истом

или другом месту рада, у складу са радно-правним прописима и прописима о државним службеницима.

Одредбом члана 169. истог закона је прописано да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није другачије одређено. Како Закон о полицији не садржи одредбе о одређивању плате, односно коефицијената полицијских службеника у случају премештаја на друго радно место, по оцени Управног суда, у овом случају се имају применити одредбе члана 19. Закона о платама државних службеника и намештеника, које се примењују на државне службенике и намештенике у случају премештаја, а према којима државном службенику, који је трајно или привремено премештен на друго радно место, које је у истом звању као радно место са кога је премештен (одговарајуће радно место) одређује се коефицијент који је имао до премештаја. Стога тужилац има право да задржи коефицијент који је имао пре премештаја, јер је премештен на одговарајуће радно место у истом звању, што произлази из решења о премештају тужиоца које је, такође, донето применом одредаба Закона о државним службеницима. По оцени овог суда није спорно да се по посебним прописима утврђује висина коефицијента за запослене у Министарству унутрашњих послова, али запослени у овом министарству по општем пропису задржавају тако утврђен коефицијент у случају премештаја због потреба службе.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 41. став 2, у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су правно схватање и примедбе суда у погледу поступка из образложења пресуде обавезне за тужени орган сагласнио члану 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.05.2011. године, 19 У 7334/10 (2009)

Записничар
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић